

LUNA

I na mých troskách svíce vzplála, svíce s chladným stínem, bílá paní ji pro mě rozdýmala.

Její nádech odlivem, rozměr mé nutné oběti: na rtech obarvených vínem lehká metafora, lehké uzly prstů tamtéž.

Její výdech přílivem, míra závazného nasebevzetí: neodrážet se ode dna, zkamenět, soustředit se na dvaatřicátého ledna, zbytek ať zahoří světlem úplným.

I na mých troskách svíce vzplála, svíce s chladným stínem, bílá paní ji pro mě rozdýmala,

a ještě se mi kouřilo z popelavé pleti, když mračné přivozy začaly navážet hyeny zatmění, když tiše vyskákaly a s pohledem upřeným do oka noci jaly se ho kruhovitě přivírat jak clona objektivu –

Zdali se jich obávám? Ne. Bojím se jen zeptat, kdo fotí.